

den mobile Hær, og skulde det gaa uheldigt ved Kysterne — ingen kan svare derfor —, saa fortsættes det energiske Forsvar ved Københavns Befæstning. Overfor den maa den fremmede Magt disponere over meget store Dele af sin mobile Hær og maa overføre betydeligt Belejningsmateriel. Derfor taler Sandsynligheden for, at Fæstningen vil bidrage til at holde os udenfor Krigen. Det er det største Gode, Fæstningen kunde gøre.

Maa jeg saa dernæst sige, at naar det ærede Medlem taler om, at Højre jo kræver mere end det, her foreligger, kan jeg henholde mig til de Betragtninger, som mine Kolleger, det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), have gjort gældende i saa Henseende. Der foreligger ikke her paa Tingets Bord noget, der hedder Højres Krav. Men jeg vil sige, at Ministeren har jo selv ved Forelæggelsen af Forslagene sagt, at der var spinket og sparet her paa mange Punkter, nogle Steder endogsaa for meget, men lidt mere eller mindre skulde dog vel ikke komme til at ligge de to Partier imellem. De fortifikatoriske Anlæg, der er Tale om, mene jo de sagkyndige — vi have ogsaa hørt det af de to ærede Herrer her i Salen — ligge vel langt fra Hovedstaden, og det er jo muligt, at man kan faa noget bedre for de samme Penge, som her ere foreslaaede fra Regeringen, ja, maaske endogsaa for noget mindre, hvis man vil medindtage i alt Fald noget af den Landbefæstning, vi i Øjeblikket have. Det er muligt, thi man kan ikke her gøre den Betragtning gældende, hvad det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) udtalte, at hvad der kommer ind i Statskassen ved Salget derude, vil formindske Udgifterne. Vi have jo ikke mere nogen Mand, der kan skaffe 3 Kr. pr. Kv.-Alen fra de Egne — endogsaa blot for en Servitut.

Det er i denne Sag og i denne Tid Fædrelandet, der kalder paa os alle og ikke mindst paa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Mange Røster naa ganske sikkert til hans Øre. Op stige de gamle Taler fra Rigsdagstidenden, trænge sig paa og blive foreholdte det ærede Medlem rundt omkring; men vi ville ogsaa høre Stemmerne fra mange, som blev oplærte i en anden Tale end den, som de foreliggende Forslag vidne om. Men jeg og mange med mig sætte vor Lid til, at Fædrelandets Røst vil overdøve alle

disse Taler. Der er mange, der ville fordre, at der i denne Sag skal bringes et Offer til Fortidens Kævl, Tvedragt og smaalige Partifordomme. Forhaabentlig vil der i første Række blive bragt et Offer til Fædrelandet. Det ærede Medlem har det jo mere end nogen anden Person i sin Magt, at dette Offer kan blive bragt, og at der kan blive nogenlunde Fred i Landet om denne Sag. Og skulde man være i Tvivl, hvorvidt nogle Millioner mere bør ofres paa vort Forsvar en Gang for alle, saa skulde jeg tro, at nogen Fred efter al den megen Strid, der har været om hele denne Sag, nok var nogle Millioner værd, som der her er Tale om en Gang for alle. Det forekommer mig, at det ærede Medlem saa meget lettere vil kunne gaa med hertil, som jeg har den Tro, at han aldrig alligevel vil driste sig til at fremlægge og gennemføre, om han kunde, en Forsvarsordning, mod hvilken Hærens og Flaadens ansvarlige Mænd nedlægge Protest, det vil sige gøre gældende, at den er ufyldestgørende.

Maa jeg saa til Slutning i Anledning af de forelagte Forslag fremsætte en indtrængende Henstilling saavel til Regeringen som til Rigsdagen. Der hersker for Tiden herhjemme en knugende Arbejdsløshed. Tusinder og atter Tusinder af Familier have det smaat. De Indtægter, som ellers flyde, flyde ikke for Arbejderne, de komme kun ved Understøttelse og ad den Slags Veje. Derfor er der en forfærdelig Smalhans i mange Hjem. Men det er ikke Arbejdsløshedens eneste sørgelige Følge. Ikke mindst er der den Følge af en Arbejdsløshed for lange Tider, at den virker demoraliserende. Medens den Haandens Mand, som har sit daglige Arbejde, gaar om Morgenen og kommer hjem om Eftermiddagen og om Aftenen fra sit Arbejde, nødes mange af dem paa Grund af Forhold, de ikke ere Herre over, til at gaa uvirksomme i deres smaa 2-3 Værelsens Lejligheder, hvor Manden ingen Beskæftigelse har, og hvor han aldeles ikke kan finde sig til Rette, hvor han aldeles ikke har noget at beskæftige sig med. De gaa saaledes i lange Tider, og det er klart, at det, foruden at det kan virke i høj Grad demoraliserende paa Hjemmet, ogsaa kan virke demoraliserende ved de Farer og de Fristelser, det byder. Derfor er det i saadanne Perioder Statens, det offentliges, moralske Pligt at gøre, hvad det kan, for at bøde derpaa ved offentlige Arbejder. Der er Uenighed om meget i de forelagte For-